

ДОЛЯ ЛЮДИНИ

Кажуть, що вона Всевишнім дається кожному при народженні. Тому й бувають у житті людини такі злети, таких вершин вона сягає, що ніколи ніхто й не подумав би, що так може бути.

Ніхто й гадки не мав у далекому 1949 році, коли у селянській сім'ї Катерини Петрівни та Андрія Миколайовича Дейнеків народився син Василь, що він керуватиме будовою найбільшої в Україні гідроелектростанції і матиме пряме відношення до управління цим масштабним, стратегічним в економіці нашої країни, високотехнологічним об'єктом. Ця будова є втіленням найвищої наукової, інженерно-технічної думки одночасно теперішнього і майбутнього часу. І виходець з нашого поліського села Перекалля – творець історії її становлення та розвитку.

Після закінчення спочатку Перекальської, а потім Борівської школи, Василь Андрійович свою першу сторінку трудового гарту розпочинав у рідному колгоспі ім. Мічуріна, будучи інструктором по спорту. Шкільна мрія – стати геологом – не мала шансів на здійснення. Він навіть документи подав на геологорозвідувальний у м. Дніпропетровськ, але занадто далека дорога та скромні статки сільської родини змусили мрію замінити реальністю – документи з Дніпропетровська Василь забрав і вступив у престижний на той час Український інститут інженерів водного господарства в м. Рівне, на гідротехнічний факультет, змінивши романтику розвідки земних надр на романтику підкорення водної стихії. Перших два курси він вчився заочно. Тому всю свою

першим заступником **◆ ЗНАЙ НАШИХ** голови Сокирянської райдержадміністрації. А в 2005 р. Василь Дейнеко був призначений директором Департаменту соціального розвитку та господарського забезпечення ВАТ "Укргідроенерго", в підпорядкуванні якого перебувають всі гідроелектростанції, які знаходяться на Дністрі та Дніпрі.

– Це був, з однієї сторони, надзвичайно цікавий період мого життя, – пригадує Василь Андрійович, – а з другої сторони, – на плечах лежала така відповідальність, яку, мабуть, під силу нести тільки молодим, сповненим сил та енергії. Був період, коли у моєму підпорядкуванні працювало до 500 чоловік і я був першою відповідальною особою за управління всією сіткою водних ресурсів Західної України, починаючи від Львова, Закарпаття і до Чорного моря. Це навіть роботою важко назвати, то було – горіння. Чого тільки вартувало – підготувати й збудувати ложе під водосховище Дністровської ГЕС. Потрібно було відселити з тієї площі 10 населених пунктів. Для одних – будували нові будинки в навколишніх селах, що прилягали до зони водосховища, для інших – зводили нові мікрорайони, щоб односельці й надалі мали можливість компактно проживати, як і раніше, тільки в іншому місці. Кожну людину, кожную сім'ю потрібно було переконати у важливості того,

Якщо людина розірве зв'язок з рідною землею – це вже неповноцінна особистість. Вона може мати абсолютно все, але втратити головне – частинку самого себе.

заради чого їх відселяють з прабатьківських місць. Потім була масштабна технічна робота – вирубування дерев, розчистка і підготовка дна під майбутнє водосховище, зведення та ук-

у своїй роботі. Якщо в тебе задатки середнього рівня професіоналізму, його, силою докладених зусиль, можна покращити, вдосконалити, навіть розвинути, але на високий успіх у професійному кар'єрному рості розраховувати не варто.

– Все своє доросле життя Ви прожили далеко від рідного Полісся і, певно, пізнали ціну поняття дружби, друзів?

– Без цього життя не буває. Мені дуже повезло на вчителів. Ще, починаючи зі шкільної парти, з моєї першої роботи, з інституту, а потім і на самій будові – я зустрічав хороших людей, у яких було чому повчитися не тільки професії, а й самому життю, вчинкам, вмінню робити вибір, мати свою позицію, зрештою, залишатися людиною. Допомогло мені й те, що я успадкував мамин характер: вона ніколи не говорила про людей щось недобре – і про неї в селі ніхто

енергію направив на спортивні досягнення рідного колгоспу. І це в молодого хлопця виходило досить непогано. Однак навчання на заочному не задовольняло пізнання студента і Василь перевівся на стаціонар - його зарахували на другий курс. У 1973р, після закінчення інституту, приїхавши в Канів, за розприділенням, на роботу, він почув від свого керівника настанову, яка змінила його подальше життя: «Ідь на Дністер, там вистачить будувати і тобі, і твоїм внукам». І молодий, перспективний інженер - гідротехнік Василь Дейнеко поїхав на будівництво Дністровського комплексного каскаду ГЕС та ГАЕС. Його призначили майстром ділянки №1 управління будівництва Дністровського комплексного гідровузла. Молодий, перспективний інженер з першого року своєї роботи проявив себе як здібний організатор. Це не пройшло мимо уваги керівництва. І наступні 10 років своєї трудової біографії Василь Андрійович повністю присвятив себе праці з людьми. Він перебував на партійній роботі, закінчив вищу партійну школу в Києві, був інструктором Чернівецького обкому партії, заступником голови Сокирянського райвиконкому. Цей період життя, як пригадає Василь Андрійович, дав йому неоціненний досвід, навчив бачити соціальну складову навіть в масштабних технічних проектах. Він ніколи не закривав очі на проблеми людей, бо знав і розумів їх. Це особливе відчуття людини залишилося з ним назавжди. В 1982 році високопрофесійний інженер Василь Дейнеко повернувся в гідроенергетику й спочатку очолив управління експлуатації водосховищ Дністровського комплексного гідровузла, а потім був призначений начальником об'єднання Дністровського басейнового управління водними ресурсами річок Дністра, Прута і Сірету, де працював до 2003р. Потім працював

ріплення берегів цієї гідроспороди. Коли перевіряли й інспектували проведеною нами роботу численні комісії, то вони визнали підготовку водосховища Дністровської ГЕС найкращою з усіх відомих на той час подібних об'єктів. Таке визнання професіоналів дорогого вартує.

Василь Андрійович вважає, що головне у будь-якій роботі – вирішення економічних питань. Вони є основою як майбутнього розвитку, так і покращання соціальної складової добробуту людей. А політичні питання, чи будь-які інші – вони можуть бути десь поруч, але, як кажуть, не в голові стола.

З 2006 року і по даний час – Василь Андрійович Дейнеко – заступник директора філії «Дирекція з будівництва Дністровської ГАЕС» ПАТ «Укргідроенерго».

– Перспективи нашої країни в гідроенергетиці дуже великі, – розповідає Василь Андрійович. – Приємно, що нині триває будівництво 4-го гідроагрегату, запуск якого в експлуатацію заплановано на 2019 рік. Розробляються проекти будівництва 5,6,7 гідроагрегатів. Річка Дністер стала річкою спільного використання. Працювати є над чим. Головне – підходити до цього зважено, аргументовано, економічно обґрунтовано, щоб не тільки ми, професіонали – гідроенергетики, а й звичайні люди повірили і зрозуміли важливість справи, яку ми робимо для них, для майбутніх поколінь, для держави в цілому.

- Чим можна досягнути високої кар'єри, є якісь фактори: фактор часу, фактор ризику, фактор випадку?

– В першу чергу, у людини повинна бути поставлена мета і для її досягнення потрібно не жаліти ні часу, ні здоров'я, ні себе. Але навіть за цих умов, досягнення поставленої мети у кар'єрі можливе лише тоді, коли ти – професіонал високого рівня або - талант

щось недооре – і про неї в селі ніхто поганого слова не казав.

– Звідки черпаєте сили, коли важко?

– Потрібно вірити, навіть всупереч всьому. Вірити в свої сили, вірити в майбутнє, коли є заради чого і заради кого жити.

– Рідне село, з лісом та околицями, подвір'я біля батьківської хати – це залишається назавжди, чи витісняється часом, високим посадовим положенням, іншим рівнем і ритмом життя?

– У моїй душі це все – живе. І, я так думаю, що без цього людина не може бути щасливою. Бо це не можливо нічим замінити. Якщо людина розірве зв'язок з рідною землею – це вже неповноцінна особистість. Вона може мати абсолютно все, але втратить головне – частинку самого себе.

Василь Андрійович раз в рік приїжджає у своє село Перекалля, щоб вклонитися могилам батьків, відчутти дух і силу рідної поліської землі, побачитися з родичам - в селі проживають його рідний брат Андрій Андрійович Дейнеко та сестра Козіч Марія Андріївна зі своїми сім'ями. Тоді він дає волю спогадам. А потім знову повертається у світ високих технологій, у світ гідроенергетики - до виконання своїх обов'язків заступника директора філії «Дирекція з будівництва Дністровської ГАЕС» ПАТ «Укргідроенерго». Найбільше мене вразили його слова, сказані на завершення нашої розмови: «Якщо ти досяг своєї мети чи кар'єрних висот і ні про що не мрієш – ти вже не живеш, а доживаєш».

У Василя Андрійовича є плани щодо розвитку гідроенергетики, у нього є заради кого жити, бо має дочку Олену та онука Михайла, він залишився вірним сином батьківської землі – таку щасливу долю йому подарував Всевишній, таку долю він зробив для себе сам.

Тамара АЛЕКСІУК